

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4369/2021
15.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., против тужених Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, Филијала Крушевац и Центра за социјални рад „Трстеник“ из Трстеника, чији је пуномоћник Светозар Недељковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог Центра за социјални рад „Трстеник“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/21 од 20.04.2021. године, у седници већа одржаној 15.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог Центра за социјални рад „Трстеник“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/21 од 20.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог Центра за социјални рад „Трстеник“, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/21 од 20.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1388/18 од 16.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу, на име стеченог без основа, солидарно плате износ од 2.635.470,00 динара у појединачним износима, са припадајућом законском затезном каматом од доспећа сваког износа па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавежу да тужиоцу на име накнаде материјалне штете солидарно плате износ од 971.522,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом на појединачне износе наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно плате износ од 231.027,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 832/21 од 20.04.2021. године, ставом I изреке, одбијене су жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, за досуђени износ по правилима о стицању без основа од 893.707,00 динара, за период од 01.11.2008. године до 01.08.2017. године, са припадајућом законском затезном каматом на сваки појединачни износ наведен у изреци. Ставом II изреке, усвојене су жалбе тужених, па је преиначена иста пресуда у преосталом делу става првог изреке и ставу трећем изреке, тако што је одбијен

тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно плате на име стеченог без основа разлику од досуђеног износа из става првог изреке другостепене пресуде до траженог износа за период од 01.11.2008. године до 01.08.2017. године, односно за износ од укупно 1.674.661,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом, на сваки месечни ануитет, као и за износ од 67.102,00 динара за период од 01.08.2017. године до 05.02.2018. године, са припадајућом законском затезном каматом на сваки месечни износ као неоснован, а тужени су обавезани да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плате износ од 94.059,00 динара. Ставом III изреке, одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Центар за социјални рад „Трстеник“ благовремено је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка указујући на разлоге за примену члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата увећаног додатка за помоћ и негу другог лица, на основу чл. 23. и 25. раније важећег Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигураности грађана („Сл. гласник РС“, бр.36/91...115/2005). О праву тужиоца на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, другостепени суд је одлучио уз адекватну примену материјалног права, тако што је тужиоцу досудио ову накнаду, умањену за износ новчане накнаде за помоћ и негу другог лица коју је тужилац као корисник остварио по прописима о пензијском и инвалидском осигурању. Образложење побијане пресуде за одлуку у усвајајућем делу не одступа од судске праксе по питању пасивне легитимације, имајући у виду да се тужени Центар за социјални рад „Трстеник“ финансира из буџета Републике Србије у делу за јавна овлашћења, а тужени Републички фонд за пензијско осигурање није, по службеној дужности код надлежног Центра (друготуженог), покренуо поступак за остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица у корист тужиоца, као лица које је ово право остварило у Фонду до 30.06.2006. године. Сходно наведеном, тужени су без правног основа остварили корист у висини увећаног додатка за помоћ и негу другог лица који је требало да буде исплаћен тужиоцу, због чега су у обавези да тужиоцу плате накнаду по правилима о стицању без основа. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права, а уз ревизију нису приложене судске одлуке о различитом поступању судова у истој чињеничној и правној ситуацији као

што је конкретна и супротно пресуђењу судова о истом захтеву, због чега је на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није ни дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 13.09.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 893.707,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена. Ревизија није дозвољена ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да је другостепена пресуда преиначена у корист туженог као ревидента.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**